

Усі мої рани

КУПИТИ

Про книгу

Сімнадцятирічна Шарлотта Девіс — понівечена. У свої роки Чарлі вже втратила більше, ніж інші втрачають за все життя. Проте вона навчилася забувати й відпускати: скло, що врізається в шкіру, випалює смуток — і зрештою в душі не залишається нічого, крім спокою. І ти вже не думаєш про батька, якого забрала річка. Або найкращу подругу, що пішла назавжди. Чи матір, яка зреклася тебе...

Після кожного нового шраму серце Чарлі дедалі твердішає, та водночас ще дужче болить. Чи вдасться їй не переступити небезпечної межі — натомість відшукати дорогу назад? Чи зможе понівечена дівчина знайти своїх людей і залікувати рани — фізичні й душевні?

Оригінальна назва книжки: Girl in Pieces

Частина перша

Я вся біла, як дитинча гренландського тюленя. Мої щільно перев'язані передпліччя здаються важкими, наче дві гирі.

Стегна також туго перебинтовані; біла марля виглядає з-під шортів, які медсестра Ава дістала з коробки загублених речей за стійкою медсестер.

Я, як сирота, потрапила сюди без одягу. Мене, наче сироту, загорнули в простирадло й покинули на всипаному снігом газоні біля міської лікарні. Простирадло з квітковим візерунком усе просякло кров'ю.

Знайшов мене охоронець, який пахнув ментоловими цигарками й дешевою кавою з автомата.

«Матір Божа, дівчино, що з тобою трапилося?» — спитав він.

Моя мати навіть не прийшла, щоб мене забрати.

Єдине, що пам'ятаю з тієї ночі, — це зорі. Вони розсипалися нічним небом, як сіль — наче хтось перевернув сіль-ничку на темну скатертину. Їхня краса зачаровувала. Здава-лося, це останнє, що 'я бачу, помираючи на холодній мокрій траві.

Тутешні дівчата намагаються мене розговорити. Вони хочуть знати все про моє життя: «Як ти, сонечко? Розкажи, що в тебе трапилося, тюленчику». Я щодня слухаю їхні розповіді — на групових заняттях, під час обіду, у творчому гуртку, за сніданком і за вечерею, знову й знову. Їхні слова, їхні темні спогади ллються з них нескінченним потоком. Історії з'їдають їх живцем, вивертають їхні душі. А я... Я мовчу. Усі слова тримаю глибоко в серці.

Я живу в одній кімнаті з Луїзою. Вона старша за мене, із золотаво-рудим волоссям, що спадає на спину хвилями, наче бурхливий океан. Воно таке густе, що його не можна ані заплести в кіски, ані зібрати у вузол чи зав'язати у хвіст. А ще її волосся пахне полуницею; жодна з моїх знайомих дівчат так ніколи не пахла. Я могла б вічно насолоджуватися цим ароматом.

Пам'ятаю, першого вечора в лікарні, коли Луїза переодягалася, готуючись до сну, вона зняла блузку, і за мить до того, як її неслухняне волосся прикрило спину, немов захисний плащ, я побачила їх... усі... і важко зітхнула.

«Не бійся, крихітко», — сказала Луїза.

Я не боялася. Просто ще ніколи не бачила дівчини з такою самою шкірою, як у мене.

Ми зайняті кожнісінької хвилини. Прокидаємося о шостій, п'ємо теплу каву чи розбавлений сік о шостій сорок п'ять. Затим маємо пів години, щоб намазати вершковий сир на пончик, який смакує, наче картон, або впхнути в себе яйця з блідими жовтками, чи проковтнути глизяву вівсянку. О сьомій п'ятнадцять ми приймаємо душ. У ванних кімнатах немає дверей, а ще я не знаю, з чого зроблені дзеркала, які там висять, але вони точно не скляні, бо, коли ми чистимо зуби чи розчісуємося, відображення нечітке й розмите. Голити ноги можна тільки під наглядом медсестри чи санітара. А це не подобається нікому, тож ніхто їх і не голить, і дівчата ходять із волохатими ногами, як у хлопців. З восьмої тридцять починаються групові заняття. Саме тоді й ллються історії впереміш зі слізьми. Деякі дівчата кричать, інші — стогнуть. Я ж завжди мовчу, а одна жахлива дівчина зі старших, Блу, та, В якої чи не всі зуби зіпсуті, щодня запитує: «Ти сьогодні говоритимеш, Мовчунко Сью? Я хотіла б сьогодні щось почути від Мовчунки Сью, і Каспер теж, правда?»

Каспер просить її припинити тиснути на мене. Вона пропонує нам глибоко вдихнути, розвести руки в сторони, ніби граємо на акордеоні, а тоді поступово зводити їх — ближче й ближче, повільно видихаючи. затим знову зробити глибокий вдих, широко розкинути руки й так само поволі зводити їх. Правда ж, ми відчуваємося краще просто завдяки глибоким вдихам? Після групових занять — ліки, тиха година, обід і творчі заняття. Потім індивідуальне заняття: сидиш навпроти лікаря й можеш іще раз поплакати. О п'ятій — вечерея.

Їжа зазвичай холодна й супроводжується коментарями Блу:

«Як тобі макарони із сиром, Мовчунко Сью? Коли ти знімеш ці пов'язки, Сью?»

Далі в нас розваги, а потому можемо комусь зателефонувати — і вчергове поплакати.

О дев'ятій вечора — знову ліки та спати. Дівчата нарікають на розклад і їжу, вони незадоволені заняттями, ліками, загалом усім. А мені байдуже. Найважливіше, що тут тепло, є їжа та постіль. І я в безпеці.

І мене звати не Сью.

Джен С. має шрами: короткі й тонкі, схожі на гілочки, вони простягаються вгору й униз по її руках і ногах. Вона носить яскраві спортивні шорти. Ця дівчина вища за всіх, окрім доктора Дулі.

Джен часто грає в бежевому коридорі в баскетбол із невидимим м'ячем: то веде його, то закидає в уявне кільце.

Френсі — така собі людина-подушечка для голок. Вона проколює свою шкіру всім, що потрапить під руку: спицями для плетення, голками, шпильками... У неї дуже злі очі, і вона постійно плює на підлогу.

Саша — гладка дівчина, наповнена водою: вона плаче завжди й скрізь — на групових заняттях, коли їсть, у своїй кімнаті. І як тільки не втомлюється? Вона полюбляла різати себе, але не глибоко. Її руки помережані ледь помітними червоними лініями.

Айсіс підпалювала себе — її руки всіяні великими округлими ранами, які вже вкрилися кіркою. На групових заняттях я щось чула про мотузку, двоюрідних братів та підвал, проте не прислухалася, голосніше ввімкнувши уявну музику в голові.

Блу — це просто збірний образ: тут і поганий батько, і зуби, зіпсуті амфетаміном, й опіки від сигарет, і порізи лезами.

Лінда/ Кеті /Каддлз носить бабські халати та смердючі капці. Часом здається, що Лінди забагато. Усі її шрами заховані глибоко всередині, так само як й особистості, які в ній живуть. Я не розумію, чому Лінда з нами, проте моєї думки ніхто не запитував, і вона тут. Під час обіду вона розмазує картопляне пюре по своєму обличчю.

Рекомендована література

І зійде крига

Якби ж я сказав їй

Кохання (Twisted #1)

Якою я була

Обіцянка дракона.
Книга 2

Шлях до фінансової
свободи. Ваш перший
мільйон за сім років

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ